

Skarga wniesiona w dniu 6 stycznia 2020 r. – CP/Parlament**(Sprawa T-5/20)**

(2020/C 68/64)

Język postępowania: francuski

Strony*Strona skarżąca:* CP (przedstawiciele: L. Levi i M. Vandenbussche, adwokaci)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie dopuszczalności i zasadności niniejszej skargi;

w konsekwencji

— stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny skarżącego za rok 2016, podpisanego przez sekretarza generalnego w dniu 16 listopada 2018 r.;

— w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji przewodniczącego z dnia 25 września 2019 r. oddalającej zażalenie;

— obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia i art. 25 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej w zakresie, w jakim przede wszystkim ocena skarżącego jest niepełna, ponieważ brak jest jakiegokolwiek opinii w rubryce „poczucie odpowiedzialności i sumienność zawodowa” w części „zachowanie” w ostatniej wersji sprawozdania z oceny. Następnie istnieje wystarczająco istotna rozbieżność pomiędzy sprawozdaniami za rok 2016 a wcześniejszymi, w szczególności sprawozdaniem za rok 2015, i rozbieżność ta nie jest prawidłowo uzasadniona.
2. Zarzut drugi dotyczy nieuwzględnienia przy ewaluacjach sytuacji braków kadrowych w wydziale skarżącego i zadań dodatkowych skarżącego. W tym względzie skarżący uważa, że na jego wyniki w 2016 r. miał wpływ szereg czynników, które nie zostały prawidłowo uwzględnione przez pozwanego podczas sporządzania sprawozdania z oceny, a mianowicie sytuacja braków kadrowych w jego wydziale, jego udział w radzie pracowniczej i jego udział we wdrażaniu nowej koncepcji ewakuacji będącej priorytetem dyrekcji B w DG SAFE – „PPP”.
3. Zarzut trzeci dotyczy oczywistego błędu w ocenie, gdyż ewaluacje zawarte w sprawozdaniu z oceny za rok 2016, charakteryzujące się rażącym pogorszeniem wyników w stosunku do roku 2015, są w oczywisty sposób błędne i nie biorą pod uwagę dużego zaangażowania skarżącego w jego zadania i osiągniętych rezultatów, pomimo szczególnie trudnych okoliczności.

4. Zarzut czwarty dotyczy braku spokojnej atmosfery podczas spotkań w sprawie oceny i naruszenia prawa do bycia wysłuchanym oraz art. 6.2 wewnętrznych zasad oceny, gdyż spotkanie z pierwszym oceniającym a w szczególności spotkanie z ostatnim oceniającym nie przebiegało w spokojnej atmosferze wymaganej przez art. 6.2 zasad wewnętrznych i nie pozwoliło skarżącemu na przedstawienie w użyteczny sposób swoich obserwacji co do negatywnych uwag w sprawozdania z oceny. Sprawozdanie to w znacznej części nie zostało zmienione po tych spotkaniach.
5. Zarzut piąty dotyczy naruszenia zasad obiektywności i bezstronności, mobbingu i naruszenia art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz zasady staranności i nadużycia władzy. W tym względzie skarżący uważa, że brak wystarczającego, odpowiedniego i opartego na dowodach uzasadnienia komentarzy negatywnych lub mających negatywny wydźwięk, zawartych w sprawozdaniu z oceny za rok 2016, skłania skarżącego do uznania, że sprawozdanie to jest niesprawiedliwe i odznacza się rażącym brakiem obiektywności i sprowadza się raczej do załatwienia porachunków przez końcowego oceniającego przy pomocy przy pomocy pierwszego oceniającego. Każdy element ewaluacji jest deprecjonujący w stosunku do lat wcześniejszych, w szczególności roku 2015, bez żadnego powodu. Nie zawiera żadnego elementu pozytywnego. Większość rezultatów uzyskanych przez skarżącego w 2016 r. została pominięta milczeniem, cała wykonana praca została podważona. Sprawozdanie to cechuje się nadużyciem władz, ponieważ jego jedynym celem jest zaszkodzenie skarżącemu, przedstawiając zniekształconą wersję jego rzeczywistych wyników, chronioną pozornie szerokimi uprawnieniami dyskrecjonalnymi przysługującymi oceniającym. To niesprawiedliwe podejście, polegające na nadużyciu systemu oceny pod pretekstem szerokich uprawnień dyskrecjonalnych, utrudnia obronę skarżącego, ponieważ musi stawić czoła osądom wartościującym, których kontrola jest ograniczona. W końcu pozwany nie dochował swego obowiązku staranności, ponieważ interesy skarżącego w oczywisty sposób nie zostały wzięte pod uwagę.

Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2020 r. – Dr. Spiller/EUIPO – Rausch (Alpenrausch Dr. Spiller)

(Sprawa T-6/20)

(2020/C 68/65)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Dr. Spiller GmbH (Siegsdorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Stock i M. Geitz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Rausch AG Kreuzlingen (Kreuzlingen, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego „Alpenrausch Dr. Spiller” – zgłoszenie nr 11 091 204

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 października 2019 r. w sprawie R 2206/2015-1